

משנה תמיד פרק ה

Mishnah Tamid, chapter 5

(1) The official [in charge of the lots] said to them: Recite one blessing [ahavah rabbah] and they did so [and after the sun rose they recited *yotzeir ohr*]: They then recited the ten commandments, and the first section והיה אם שמוע, the second section שמוע and the third section of ויאמר. They then blessed the people with three blessings namely, אמת ויציב and

רצה ה' אלקינו עבודת עמך ישראל ואישי ישראל עמך ברוך אתה ה' המקבל עבודת] *avodah* and the priestly blessings [without raising their hands]. On Shabbat they added one blessing to be said by the departing watch [to the incoming watch: "May He who has caused His Name to dwell in this house cause to dwell among you love and brotherhood, peace and friendship" (Berakhot 12a)].

(2) He said to them: Those who are new to the incense [and had not yet had a chance to offer it] come and to participate in the lot. The one who won, won. He then said: New and old come and draw lots to see who shall take up the limbs from the [lower half of the] ramp to the altar. Rabbi Eliezer ben Yakov says:

רבנו עובדיה מברטנורא

א אמר להם הממונה וכו'. בפרק קמא דברכות מפורש שהיא אהבה רבה. ואחר שהאיר היום וזרח החמה מברכים יוצר אור. וסדר ברכות אינו מעכב: **קראו עשרת הדברים.** לפי שהן עיקר התורה. ובדין היה שיהיו קורין אותן בכל יום אף בגבולים, אלא שביטלום מפני תרעומת המינים שהיו אומרים אלו לבדם ניתנו בסיני ולא שאר התורה: **והם ברכו שלש ברכות.** ואלו הן שלש ברכות, אמת ויציב, ועבודה, וברכת כהנים קריאת הפסוקים בלבד ולא נשיאות כפים, שלא היו הכהנים נושאים את כפיהן אלא לאחר הקרבת התמיד וקטורת, כדאמרין באיך פרקא, והאידינא לא היו מברכים הנך ברכות אלא כדי שיהא התמיד מקובל ברצון, ולא היו נפטרים בכך מתפלת שמונה עשרה: **מוסיפין ברכה אחת.** שמשמר היוצא אומר למשמר הנכנס, מי ששיכן את שמו בבית הזה, הוא ישכון ביניכם אהבה ואחווה שלום וריעות, שבכל יום שבת היה נכנס משמר לעבודה ויוצא המשמר שעבר: **ב חדשים לקטורת.** מי שלא זכה בקטורת כל ימיו יבוא ויפיס, ולא היו מניחים למי שזכה בה פעם אחת לשנות בה, מפני שמעשרת, דכתיב (דברים לג) ישימו קטורה באפך וגו' ברך ה' חילו, לפיכך לא היו מניחים לשנות בה אדם כדי שיהיו הכל מתעשרים ומתברכים בה: **חדשים עם ישנים.** לפי שאמר בקטורת חדשים דוקא, אמר הכא חדשים עם ישנים כלומר מי שזכה בפייס פעמים

[There was no new lots here, rather,] those who bring the limbs to the ramp also take them up to the altar [the *halachah* does not follow Rabbi Eliezer].

(3) They then handed them [i.e., those priests who participated in the lots but did not win] over to the attendants, who stripped them of their garments [since they were all dressed in the priestly garments ready to perform the services if they would have been chosen] leaving on them only their breeches [they then dressed in their everyday clothing and changed into their own breeches]. There were [storage] openings there on which was inscribed the name of the garment to which each was assigned [to be stored].

(4) The one who had been selected to offer the incense took up the spoon, which was shaped like a large *tarkav* of gold it held three kav and the small dish [which] was filled with incense [was placed on it so in case the incense fell out of the dish it would not fall onto the floor, the dish was used since this added prestige].

This had a covering over which was a ring on top.

(5) The one who had been assigned the shoveling [by the priest who won the lots for the incense], took the silver firepan [which held four kav] and ascended to

רבו עובדיה מברטנורא

אחרות ומי שלא זכה בואו והפיסו: הוא המעלה אותם לגבי המזבח. ולא היה כאן פייס. ואין הלכה כר' אליעזר בן יעקב: ג מסרום לחזונים. אותם כהנים שהכינו עצמם ולא זכו בפייס והיו לבושים בגדי כהונה, היו מוסרים אותם לחזונים דהיינו השמשין העוסקים בצרכי המקדש כדי שיפשיטום בגדי הקודש שעליהם: ולא היו מניחין עליהם אלא מכנסים בלבד. ולבושים בגדי חול ואחר כך מפשיטים המכנסים ומניחים כל בגדי כהונה ויוצאים: וכתוב עליהם תשמישי הכלים. החלונות שבהן מכנסים כתוב עליהן מכנסים, ואת שבהן כתובת כתוב עליהן כתונת, וכן מצנפת ואבנט. וסדר לבישת הבגדים, המכנסים תחלה לכל שאר בגדים של קודש דכתיב (ויקרא ו) ומכנסי בד ילבש על בשרו, שלא יהא דבר קודם למכנסים, ואחר כך הכתונת, ואחר כך חוגר באבנט, ואחר כך צונף במצנפת: ד והבוך. כף קטן: מלא וגדוש קטורת. והיתה בתוך הכף הגדול, שאם לא היה הגדול, כיון שהקטן גדוש היה מתפזר הקטורת לארץ בהולכתו. ובכף הגדול לבד לא סגי, דכבוד הוא כלפי מעלה לערות מכף גדוש על הגזלים בשעת ההקטרה: וכסוי היה לו. לבוך: מטוטלת. רבותי פירשו כעין טבעת היה לכיסוי מלמעלה, שעל ידה מטלטל הכיסוי ומסירו מעל הבוך. ובערוך פירש מטוטלת חתיכת בגד, כמו לא יצא הגמל במטוטלת, דפרק במה בהמה יוצאה,

the top of the [outer] altar and cleared away the live coals to one side and the other and scooped some of the ash on the bottom and then went down [from the altar] and emptied them into a gold [firepan which only held three kav]. [Thus] about one kav of the coals were scattered and these he swept into the [water] sewer. On shabbat [since it would be forbidden to extinguish burning coals] he would place an overturned pot on them. This pot was

a large vessel holding a *letek* [90 kav]. It had two chains with one he [one priest] used to draw it down the ramp and with the other he [another priest] used to hold it from the top so that it should not roll down [off the ramp]. It was used for three purposes for placing over live coals and over a dead creeping thing on shabbat [which would only be removed after shabbat] and for drawing down the ashes from the top of altar.

(6) When they came between the entrance hall and the altar one took a *magreifah* [which looked like a shovel but was made to create a large noise when thrown] and threw it between the entrance hall and the altar. People could not hear one

רבנו עובדיה מברטנורא

שהיה נתון על כסוי הבוך כמין סודר קטן לנוי: **ה מי שזכה במחתה.** להוליך הגחלים למזבח הזהב. ולא היה בזה פייס, אלא מי שזכה בקטורת על ידי פייס אומר לזה שעמו זכה עמי במחתה: **וחתה.** מן המאוכלות הפנימיות לא גרסינן הכא, שהן קרובים לדרשן, דאדרבא גחלים גסות ובוערות היה חותה: **ועירן בשל זהב.** אבל לא היה חותה בשל זהב כדי שלא תתקלקל, והתורה חסה על ממונן של ישראל: **נתפור ממנו כקב גחלים.** שהיה חותה במחתה של כסף בת ארבעה קבים, ומערה בשל זהב שהיא של שלשה. וכדי להוליכה מלאה היה מערה באחרונה, שזהו דרך כבוד של מעלה: **מכבדן לאמה.** לאמת המים שבעזרה. שלא יכוו בהן הכהנים: **ובשבת.** שאסור לכבות, כפה עלו כלי אחד גדול. תרגום סירותיו, פסכתרוותיה: **לתך.** חצי כור, חמש עשרה סאין, שהכור שלשים סאין: **ושתי שרשרות היו.** בפסכתר. אחת מצד זה ואחת מצד זה, לפי שבו מורידין הדרשן מעל המזבח כדאמרין בסמוך, וכשמורידו מלא דשן דרך קרקע הכבש שהוא משופע היה כהן אחד לפניו שמשכו בשרשרת וכהן אחד היה למעלה מן הפסכתר ותופס בשרשרת שלפניו שלא תתגלגל במדרון הכבש: **ועל השרץ.** שנמצא בעזרה בשבת, כופים עליו פסכתר כדי שלא יטמאו בו הכהנים. שאין יכולים להוציאו משם בשבת, דעל שבות כזה גזרו ואפילו במקדש, ודוקא כשנמצא בעזרה, אבל נמצא בהיכל או באולם מוציאים אותו מיד ואפילו בשבת: **ו המגרפה.** כלי גדול שהיו זורקים אותו כדי

another speak in Jerusalem from the noise of the *magreifah*. It served three purposes when a priest [who was outside the courtyard] heard it he knew that his brother priests were going in to prostrate themselves, and he would run to join them. When a Levite heard it he knew that his brother Levites were going in to chant and he would

האִוִּלָּם וְלִמְזִבְתָּ. אֵין אָדָם שׁוֹמֵעַ קוֹל חֲבֵרוֹ בִּירוּשָׁלַיִם מִקוֹל הַמַּגְרֵיפָה. וְשִׁלְשָׁה דְבָרִים הִיתָה מְשֻׁמֶשֶׁת, כִּהֵן שְׁשׁוֹמְעֵ אֶת קוֹלָהּ, יוֹדֵעַ שְׁאֲחָיו הַכֹּהֲנִים נִכְנָסִים לְהִשְׁתַּחֲוֹת, וְהוּא רֵץ וּבָא. וּבֵן לְוִי שְׁהוּא שׁוֹמֵעַ אֶת קוֹלָהּ, יוֹדֵעַ שְׁאֲחָיו הַלְוִיִּם נִכְנָסִים לְדַבֵּר בְּשִׁיר, וְהוּא רֵץ וּבָא. וְרֹאשׁ הַמַּעֲמָד הִיָּה מְעַמֵּד אֶת הַטְּמֵאִים בְּשַׁעַר הַמְּזֻרָה:

run to join them and the head of the *ma'amad* [watch] (see Taanit 4:2 pg. 212 vol.

4) used to make the impure stand in the East Gate.

רבנו עובדיה מברטנורא

להשמיע קול, והקול היוצא ממנו משמש שלשה דברים כדמפרש ואיל: כהן השומע קולה. אם לא היה בעזרה: רץ ובא. להשתחוות עם אחיו הכהנים: וראש המעמד. כשהיה שומע קול המגרפה: היה מעמיד את הטמאים. של אותו בית אב שלא היו ראויים לעבוד: בשערי המזרח. אית דאמרי כדי לביישו ולהודיע שמפני טומאת קרי הוא נמנע לעבוד, כדי שיזהר פעם אחרת. ואית דאמרי מפני החשד שלא יחשדוהו שלמלאכתו הלך והניח מלעבוד אבל ידעו שמפני טומאת אונס של שרץ או דבר אחר נמנע מלעבוד. והרמב"ם כתב, שמצורעים שכבר טהרו מצרעתם היה מעמידם בשער המזרח כדי שיהיו מזומנים לזרוק עליהם דם האשם: